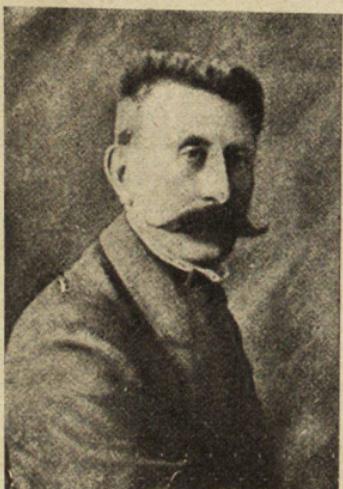

преподавател въ Лайпцигската консерватория, и се преселва тамъ за да се отдае само на педагогическа и композиционна дейност. М. е типично представител (последен) на Клементи-Крамеровата клавирна школа — като виртуозъ, а като компонистъ се отличава съ брилянтността на стила. Творби: 7 концерта за пиано, камерна музика, клавирни творения — вариации, ронда и етюди („Характеристични студии“).

Мошковски, Морицъ — Moszkowski, Moritz — значителен пианист и компонист, род. 23 авг. 1854 въ Бреслау, умр. 4 март 1925 въ Парижъ, възпитаник на Щерновата и Кулаковата консерватории въ Берлинъ; отъ 1873 концерттира съ значителен успѣхъ въ Германия, Русия и Франция; до 1897 живѣе въ Берлинъ, следъ което се преселва въ Парижъ дето си създава едно хубаво име, освенъ като виртуозъ — но и като педагогъ и компонистъ. Творби: две

Морицъ Мошковски

сюити, симфоническа поема „Жана д'Аркъ“ и единъ „Фантастиченъ походъ“ за оркестър, по единъ цигулковъ и клавиренъ концерти съ оркестъръ, три концертщюка за пиано и чело, и два такива съ скр-

ко — за пиано и цигулка, клавирни нѣща: концертни етюди и валсове, пѣсни.

Мрашекъ, Йозефъ Густавъ — Mraszek, Joseph Gustav — компонистъ, род. 12 мартъ 1878 въ Бърно, ученикъ на тамошното музикално училище и на Виенската консерватория (Хелмесбергеръ, Льове, Греднеръ), до 1918 концертмайсторъ въ театъра и преподавател въ музикалното училище въ Бърно, следъ което 1919 застава на чело на композиционния отдѣлъ при Дрезденската консерватория и сѫщевременно диригент на Филхармоничните концерти (до 1924). Творби: симфоническа поема „Ева“, „Сънть на Рустанъ“, „Любовень праздникъ и раздѣла“ и „Вариете“ (сцени) — за оркестъръ, клавири и цигулкови нѣща и пѣсни, както и нѣколко опери: „Сънть“, „Любовень съветъ“, „Лебедъ“, „Икаръ“ (1921), „Картина на г. Дюреръ“ (1927) или „Мадона на една ливадова ограда“ и др.

Музи, лат. musae, фр. muses — при старите гърци, деветъ богини-по кровителки на изкуствата и науките. Тѣ сѫ придрожавали богъ Аполона (поради което се нарича водачъ „на музите“ — musagetis) по височините на планините Парнасъ, Пиндъ и Хеликонъ. Тѣ сѫ: Евтерпия — на лирическата поезия, изобразявали сѫ я съ флейта въ ръка; Ерато — на любовната поезия и танца; Терпсихора — на танца — държаща 7-струнна лира; Мелпомена — на трагедията — съ трагическа маска; Талия — на комедията — съ комическа маска въ ръка; Полихимния — на религиозните химни и музиката; Клио — на епическата поезия и историята — държаща отворена книга; Калиопа — на героическая поезия — държаща свивка хартия; Урания — на астрономията — държаща едно кжлбо (глобусъ).

Музика — първоначално у старите гърци — сборно понятие за разните видове изкуства (на музите): поезия, ораторство, танцъ и музика. Като име само за изкуството на тоноветъ, думата се употребява отъ настѫпването на християнската ера. Едно кратко опредѣление на М. е твърде мяжно да се даде, и различните автори — различно я опредѣ-